

Historia nazwy *przestrzeń polska*

Małgorzata Terepeta

Politechnika Łódzka

e-mail: malgorzata.terepeta@p.lodz.pl

Po raz pierwszy termin *przestrzeń polska* został użyty w 1949 roku przez Rogera Godementa, członka grupy Nicolas Bourbaki [2]. Nazwą tą Godement chciał uhonorować grupę polskich matematyków, którzy badali tę przestrzeń topologiczną. Do grupy tej należeli: Wacław Sierpiński, Kazimierz Kuratowski, Alfred Tarski, Stefan Mazurkiewicz i Zygmunt Janiszewski. W literaturze matematycznej termin ten pojawił się dopiero w 1958 roku w książce Nicolasa Bourbaki *Topologie générale* [1].

Przestrzeń polska to ośrodkowa metryzowalna w sposób zupełny przestrzeń topologiczna, tzn. przestrzeń homeomorficzna z zupełną przestrzenią metryczną, która ma przeliczalny, gęsty podzbiór. Obecnie jest to podstawowe pojęcie w opisowej teorii mnogości, używane także w teorii miary, teorii prawdopodobieństwa, w badaniach struktur borelowskich i zbiorów analitycznych.

MSC (2020): 01A60, 01A70, 01A73

Literatura

- [1] N. Bourbaki, *Topologie générale*, Chapitre 9: *Utilisation des nombres réels en topologie générale*, II wyd., Hermann, Paris 1958.
- [2] R. Godement, *Analyse mathématique IV. Intégration et théorie spectrale, analyse harmonique, le jardin des délices modulaires*, Springer-Verlag, Berlin Heidelberg New York 2003.
- [3] L. Maligranda, M. Terepeta, 75 lat nazwy „przestrzeń polska”, *Antiquitates Mathematicae*, 2024, 18, 3–24.